

So, an effective course can play an important role in training physicians to communicate with grieving patients. It will help them maintain some control over their own emotions which will in turns help them handle death notifications better.

In conclusion, since as research shows, participation in courses for developing death notification skills increases the rate of successful notifications, those courses should be offered during the course of a medical degree. So, pre-death care and post-death care can be done in a more professional way. Thus, performing death notification is one of the important issues in hospitals and it is one of the important bioethical procedures which especially requires logical, emotional, behavioral, ethical and educational approach. Additionally, since other bioethical procedures have similar many components, integrating effective courses during the medical education also would be beneficial for them. Therefore, if we pay more attention to educational aspect of bioethics, procedures can be more effective, and the health care workers can be more understanding and successful when they perform procedures.

REFERENCES

- Benenson, R. S. and Pollack, M. L. (2003), 'Evaluation of emergency medicine resident death notification skills by direct observation', *Acad Emerg Med*, 10 (3), 219-23.
- Celik, G. K., et al. (2014), 'Evaluation of residents' thoughts about giving the news of death', *J Pak Med Assoc*, 64 (4), 390-3.
- Coşkun S. (2018), 'The Role of Philosophical Approaches to Make Death Notifications Better in the Frame of Bioethics', Senior Thesis, Bilkent University Department of Philosophy, Ankara, Supervisor: Assoc. Prof. Sandrine Berges.
- Guffey, Katherine R. (2014), 'Brain Death in Medical Ethics', *The Research and Scholarship Symposium*.
- Kusakabe, A., et al. (2016), 'Death Pronouncements: Recommendations Based on a Survey of Bereaved Family Members', *J Palliat Med*, 19 (6), 646-51.
- McCormick, Barry, Pearson, Mike, and White, Jonathan (2016), 'Hospital mortality rates and place of death', *Journal of Public Health*, 38 (4), 800-05.
- Naik, S. B. (2013), 'Death in the hospital: Breaking the bad news to the bereaved family', *Indian J Crit Care Med*, 17 (3), 178-81.
- O'Malley, P., et al. (2014), 'Death of a child in the emergency department', *J Emerg Nurs*, 40 (4), e83-e101.
- Shemie, S. D., et al. (2014), 'International guideline development for the determination of death', *Intensive Care Med*, 40 (6), 788-97.
- Sobczak, Krzysztof (2013), *The procedure for death notification — "In Person, In Time..."* (45) 241-43.
- Stanford, School of Medicine (2017), 'Transition to Death', *Palliative Care* <<http://palliative.stanford.edu/transition-to-death/>>, accessed 13/12/2017.

Is capital punishment a deterrent to a crime?

Sevda Aydin Karimova

Hacettepe University Bioethics Centre
International Visiting Researcher

Capital punishment has been used in almost every part of the world and has been practiced by most societies, as a punishment for criminals, and political or religious dissidents. Historically, the carrying out of the death sentence was often accompanied by torture and executions were most often public. But in the last few decades many countries have abolished it.

According to Amnesty International, at the end of 2017, 106 countries had abolished the death penalty in law for all crimes and 142 countries had abolished the death penalty in law or practice. But in modern times, the death penalty as the highest type of punishment in the law system of nearly 52 countries of the world is in effect and each year this punishment is applied to thousands of people.

World experience and crime statistics shows that there are not any decrease about score of felony in these counties which maintains capital punishment than already have eliminated execution, contrarily.

According to almost all the philosophies of religions and nations creator has called into being human and only he can take back his right to life. The right to life is a moral principle based on the belief that a [human being](#) has the [right](#) to live and in particular, should not be killed by another human being. Even if punishment implemented by states, courts, judges, rulers that does not change the fact that capital punishment is still murder and immoral.

Some scholars argue that reasons to abolish the death penalty: **is irreversible and mistakes happen, does not deter crime, is often used within skewed justice systems, is discriminatory, is used as a political tool.** There are many problems and mistakes about impose and fulfillment of death sentences and we can find a lot of examples for it in world experience. But some states, lawyers and philosophers support to keeping capital punishment as a penalty and they have also compelling and trenchant arguments.

Howsoever, we would need to amend regulations to replace the death penalty with other punishments. So if state apply the capital punishment it will repeat the same crime, it also divestment right to life.

The wrong death penalty is a deficiency of judgment, not punishment. Other penalties can also be misused. How

ethical is this? It is true that can not come back from the death. But will it be possible to return from another punishment?

Punishment is also a part of the system of national and spiritual values of society as a preventive, prophylactic measure. Earlier, death penalty was imposed to fake money makers destroying the economic system of society, to fortune-tellers devastating religious postulates and values. The penalty must be in line with the current state of society, in line with the moral-ethical concepts of people for a specific period of time.

Penalty is a philosophical-ethical category, so it should be properly interpreted and applied. Otherwise it will be fictional and can not perform its social and legal function.

Querr Bireylerin Denklemin Neresinde?

Bircesu Uslu

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrencisi

“My Child” cinsel yönelimi toplum genelinden farklı olan bireylerin, özellikle trans bireylerin yaşadıklarının anne ve babaları tarafından aktarıldığı belgesel niteliğinde bir film. Filmin yönetmenliğini Can Candan üstlenmişken oyuncular cinsiyet geçiş ya da cinsiyet uyum sürecinden geçmiş trans bireylerin anne babalarıdır. Bir doktor adayı olarak toplumun trans bireylere bakışını sorgulamama neden olan bu film oldukça düşündürücü bazı sorunlar içermektedir. Bu yazının yazılma amacı, toplumdaki ‘trans’ algısını değiştirmek ve yanlışları göstermek üzere tasarlanmış olan “My Child” filmindeki etik sorunlara dikkat çekmektir.

Filmde transeksüalitenin bir geçiş evresi, düzeltilmesi gereken bir sorun ve hatta saklanması gereken bir bozukluk olarak görülmesi ve bazı ailelerin çocuklarını anlamak yerine onları eleştirdikleri üzerinde durulmuştur. Günümüzde özellikle toplumun yeteri kadar bilgilendirilmemesi nedeniyle cinsiyet kimliği kavramının ne olduğu doğru ifade edilememektedir. Bu nedenle toplum normlarının dışında yer alan cinsiyet kimliklerine sahip olan bireyler kendilerini ifade etmekte güçlük yaşamaktadırlar. Kendilerini yeterince ifade edemedikleri için trans bireylere uygulanan ayrımcılık durdurulamıyor; tıp alanında da ayrımcılık yaşandığı “My Child” filminde görülebilir.

Filmde bir trans bireyin babası, “*Böyle bir şey (translık) olduğunu bilmiyordum. Böyle biri iş için bana başvursaydı onu işe almazdım. Çocuğumun böyle (trans*

birey) olduğunu öğrendikten sonra ne olduğunu öğrendim” diyor. Bu ifade ailelerin cinsiyet kimliği konusunda bilgi sahibi olmadıklarını göstermektedir. Diğer yandan, cinsel yönelimi toplum genelinden farklı olan bireylerin varlığını bile bilmeyen veya onları incitici lakaplarla damgalayan insanların olduğunu göstermektedir. Kendilerini “queer” olarak tanımlayan bazı bireyler toplumdaki belirli önyargılarla yüzleşmek durumunda kalmaktadırlar. Yaşadıkları bazı problemler şu şekilde sıralanabilir: iş bulmak, cinsiyet kimliklerini saklamak zorunda kalmak, fiziksel ve psikolojik şiddet görmek, nefret söylemine maruz kalmak gibi.

Ailesi tarafından desteklenmeyen ve hatta utanç duyulan bir ‘durumu’ olduğu iddia edilen queer bireyler, çeşitli zorluklarla karşılaştıkları görülmektedir. Belgeselde, hayatlarının büyük bir bölümünde baskı altında tutulmuş, kendilerini ifade etme olanakları ellerinden alınmış karakterlerin hayat hikâyelerine tanıklık edilebilir. Filmde trans bireylerden birinin annesi “*Biz bu durum (translık) geçer sanmıştık. On yıl boyunca sakladık*” derken başka bir anne “*Biz durumu (translığı) komşulardan saklayarak idare ettik*” diyerek translığın saklanması ve üzeri örtülmesi gereken doğal olmayan bir ‘süreç’ olduğunu ifade etmişlerdir. Bu saklama safhasında trans bireylere toplumca kabul edilen ‘geleneksel cinsiyetlerine’ yani toplumun kabul ettiği cinsiyet normlarına dönmeleri telkin edilmiştir.

Filmde gösterilen bir diğer sorun; cinsel yönelimi toplumun kabul ettiği cinsiyet normlarından farklı olması, anne ve babanın en az bir atasında bu ‘durumun’ görülmesi ile ilişkilendirilmesidir. Trans bireylerden birinin babaannesi, “*O hastalık (translık) mutlaka o kadının (trans bireyin annesi) soyundan gelmiş olmalı. Bizde hiç görülmedi. Bizim soyumuzda böyle bir hastalık yok. Bizden geçmiş olamaz*”, demiştir. Bu ifade, toplumun genel kanaatini ifade etmektedir.

“My Child” filmindeki en can alıcı noktalardan biri; trans bireylerin çocukken yaşatılınca ayrımcılığa uğramaları ve ailelerinin onları hissettikleri/ait oldukları cinsiyet yerine doğdukları biyolojik cinsiyetle (kız-erkek) özleşen özellikleri göstermeye zorlamalarıdır. Örneğin, biyolojik cinsiyeti kız olarak doğan bireyler, ailelerinde etek giymeye, saçlarını uzatıp toplamaya ve ‘kızsalsal’ davranmaya; biyolojik cinsiyeti erkek olarak doğan bireyler ise diğer erkeklerle oynamaya, ‘kızsalsal’ davranışlardan uzak durmaya zorlandıkları görülmektedir. Aileler bunu yaparak daha küçük yaşlarda bu bireylerin kendilerini ifade haklarını ellerinden almış olabilirler. Bunun yanı sıra, filmde bazı aileler; diğer çocukların kendi çocuklarıyla oynamak istemediklerini, onları oyunlarına kabul etmeyip “başkalarıyla oyna!” dediklerini ve onları dışladıklarını vurgulamışlardır. Çocukların bu davranışları, trans bireylerde kendilerine olan güvenlerini zedeleyen izler